

ere nemlig nu de Artikler i Kongeloven, der handle om Thronfølgen, plus Bestemmelsen i Grundlovens § 4, om at samme kunne modificeres af Kongen med Rigsdagens Samtykke; derved er altsaa nu ligefrem givet en retlig Mulighed til, at Kongen i Forening med Rigsdagen kan tillade, at Prinds Christian udøver Regjeringsmyndighed som Konge, medens Arverettens Nedarbelse forøvrigt gaar sin ordentlige Gang efter Kongeloven. Det, hvorfor jeg nærmest har taget Ordet, var for kortelig at anbefale de Vædringsforslag til det foreliggende Hovedforslag, i hvis Stillelse jeg har deeltaget. Vi have foreslaaet, at de Ord i Hovedforslaget: „for Kongeriget Danmarks Bedkommende“ maatte forandres derhen, at Rigsdagen skulde give sit Samtykke „for sit Bedkommende“; dette Forslag er foranlediget ved Hensynet til, at der, navnlig saaledes, som disse Ord staa i det kongelige Budskab, maaskee ellers kunde opkaftes en Tvivl, om man ikke havde vedtaget den foreslaaede Forandring af Thronfølgen for Kongeriget, uden Hensyn til, om den ogsaa blev gyldig indført i de øvrige Landsdele eller ikke. Mener er ogsaa en anden Betragtning, ifølge hvilken jeg især troer det vil være hensigtsmæssigt at foretage denne Forandring. Det er vistnok i sig selv betragtet det Rigtigste og politisk Tilraadeligste, at Indbyggerne i Slesvig og Holsten og de øvrige Lande, som nu ikke have Deel i Rigsdagen, kunde deeltage i at beslutte denne vigtige Forandring i denne for os alle sælles Bestemmelse om Thronfølgen. At Ministeriet ogsaa erkjender det for rigtigt, om dette kunde skee, vil jo kunne sluttet af de Indvendinger, der ellers ere gjorte imod Behandlingen her af ganske ubetydelige Love, fordi de angik Noget, der ikke vedkom os alene, og derfor ikke burde besluttes af os alene. Men, skøndt det ogsaa for mig er en vigtig Indvending imod, at vi her skulle indlade os paa at gjøre nogen Hovedforandring i Arvesølgeloven, saa kan jeg dog ikke Andet end erkjende, at efter streng Ret er der idetmindste saare Meget, der taler for, at vi her med Regjeringen kunne tage en Beslutning om Thronfølgen eller Arvesølgeloven, som tillige bliver retlig bindende for de Lande, der skulle følge Kronen, hvilket ogsaa er udtalt i det ofsnævnte

Botum, hvori jeg har deeltaget. Men denne Retsfordring troer jeg ikke man skal opgive, og Spørgsmaalet vil holdes aabent, naar man istedetfor „Kongerigets Bedkommende“ siger „sit Bedkommende“.

Det andet Vædringsforslag behøver jeg ikke at ytre mig om, da det ganske er i Overensstemmelse m.d. det, der var Hovedsagen i det af mig med Flere stillede Hovedforslag.

Jeg har endnu et Par Ord at henvende til den høitærede Premierminister. Det vil erindres, at jeg i et tidligere Møde tillod mig at andrage paa, at Ministeriet vilde meddele Rigsdagen nogle nærmere Døplysninger, deels mundtlig deels ved at fremlægge skriftlige Acter til Døplysning om de Forhandlinger, der have fundet Sted med Hensyn til Afslutningen af de os forelagte Acter, navnlig Londonertractaten. I Mødet den 21de Marts har den ærede Premierminister efter et Foredrag, som jeg og mangfoldige Andre have foreslaaet saaledes, at han nu opgav den Paastand, at det ved Tractaterne og navnlig ved Londonertractaten var gjort til en Nødvendighed, eller at det som en Bestanddeel indeholdtes i denne Tractat, at Kongelovens Affølge skulde have, sluttet med en Tilfjendegivelse af, at, efter hvad han saaledes havde udtalt, kunde han ikke indsee Meddelelsen af de forlangte nærmere Døplysninger for nødvendig, hvortil jeg, da jeg fik Ordet, tillod mig at bemærke, at jeg, efter denne Indrømmelse, af den høitærede Premierminister, heller ikke videre skulde insistere derpaa. Nu have vi imidlertid erfaret, at denne Udtalelse og Indrømmelse er bleven misforstaaet, at det blot var Noget, der var sagt hypotetisk, Noget, der atter ikke var meent saaledes, men blot var fremført for at have et Terrain for Argumentationen (Hør!), altsaa noget Imaginært. Jeg kan nu vel ikke rigtig forstaae, hvorledes man ved en saadan hypotetisk Indrømmelse kan komme til en virkelig Nægtelse af de Døplysninger, som ere forlangte; men saaledes staaer Sagen nu efter den høitærede Ministers egen Udtalelse. Hvad jeg nu anseer for en Selvsølge, det er, at der atter er al Anledning til at opfordre den høitærede Premierminister til at fremskomme med de tidligere betegnede Døplysninger (Hør!),